

වර්තමාන ජපන් ප්‍රඛන්ධ කතා සාහිත්‍යය හා

සිංහල ප්‍රඛන්ධ කතා සාහිත්‍යය

මනාවාර්ග කුලතිලක කුමාරසිංහ

වර්තමාන ජපන් නවකතාව හා කෙටිකතාව 1867 හි පළු අති වුණු මෙයිපි පුනරුත්ථානයේ (restoration) ප්‍රතිඵලයක් ලෙස සලකනු ලබයි. ඒ අලුට වර්තමාන ජපන් ප්‍රඛන්ධ කතා සාහිත්‍යය 19 වන සියවසේ දෙවන භාගයේ අති වු මෙයිපි පුනරුත්ථානයේ ප්‍රවීණත දායාදයකි. සිංහල නවකතා හා කෙටිකතා සාහිත්‍යය ප්‍රභවය වූයේ ද 19 වන සියවසේ දෙවන භාගයේ ශ්‍රී ලංකාවෙහි සැබවි ශාස්ත්‍ර පුර්විථයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසිනි. විශේෂයෙන් 1852 දී සැවැහි සවිසන්දනිච්චාද පසු කාලයේ දී වාද විවාද හා පුවත්පත් සහයා කිහිපදෙනෙකු පුද්ගලයන් ලෙස, මුද්‍ර දැමීම හා මුද්‍රිතයාහි ආලම අතර සම්බන්ධවනු මාලාවක් අති විය. එසේම මුද්‍ර දැමීමේ සැවැහි එකිනෙකට පරස්පර විරෝධී මුද්‍රාකාරකම් ආරම්භ කළහද අති වූයේ ය. ඒ හරහාම විට සාහිත්‍ය කෙතෙකෙහි සැවැහි යම් යම් කරුණු නිරාකරණය කර ගැනීම සඳහා ශාස්ත්‍රීය වාද විවාද අති විය. වාද කිහිප් ඉදිරිපත් වූ කරුණු පොදු ජනතාව සහා නොගැනීමේ අතිලාසය හේතු කොට නො පුවත්පත් සහයා කිහිපදෙනෙකු වූයේ ය. මේ වාද විවාද හා පුවත්පත් සහයා හේතු කොටගෙන කෙටිකතා සාහිත්‍යයේ දක්නට ලැබුණු ප්‍රඛන්ධ කතා, චරිත කතා, සංචාරක කතා, ආනමික ආකෘතිය, පෙට් අපර් දෙවන සාහිත්‍ය කෘති පරිවර්තන හා කාව්‍ය නිර්මාණ රචනාවන්ට වූයේය. මේ නිර්මාණ හා සියලු සම්භාව්‍ය සාහිත්‍ය කෘති අතර සැසඳිලි වෙනසක් විද්‍යමාන විය. 19 වන සියවස තෙක් විකාශනය වූ ප්‍රඛන්ධ කතා සාහිත්‍යය හඟ නොගත්, එය ආනමික අන්තර්ගතයකින් යුත් සාහිත්‍යයක් ලෙස සැලකිලිමට සිදු වේ. වාද විවාද හා පුවත්පත් සහයා හේතු කොට නො සාහිත්‍යයේ අති වූ පරිවර්තනය මූලික කොටස්